

[Jytte Hilden]

sidde og bruge tid på et eller andet, som man er urolig for, og jeg kan love både hr. Ole Vig Jensen og undervisningsministeren for, at man er urolig rundt omkring på gymnasi-erne, fordi man ikke aner, om man er købt eller solgt. Der kan bruges timer på at diskutere, om fransk går op eller ned, om matematik skal ud eller ind, og om latin skal forsvinde fra Jordens overflade. Det synes jeg faktisk ikke at ministeren overhovedet har givet noget kvalificeret svar på, som en, hvad skal vi sige, ansvarlig minister vitterlig ville gøre. Jeg synes oven i købet, det er næsten pinagtigt med den mangel på alvor, hvormed ministeren har besvaret en seriøst ment forespørgsel. De ordførere – hr. Ole Vig Jensen inklusive – jeg har hørt indtil nu, har dog immervæk taget dette at besvare forespørgslen seriøst. Den, der skylder os et svar på, hvordan man dæmper op for uroen rundt omkring på arbejdspladserne – og den gælder hverken elever, undervisning eller noget andet – er faktisk ministeren, men problemet for ham er jo, at han har uro i sit eget hus, at han end ikke kunne fremlægge et forslag, som regeringen står bag. Det er det, der er humlen, det skal SF ikke klandres for.

(Kort bemærkning).

Ole Vig Jensen (RV):

Min bemærkning skal kun gå på en enkelt af de ting, som fru Jytte Hilden drog frem, nemlig spørgsmålet om den usikkerhed og utryghed, som hun har mærket bl.a. i gymnasi-ekredse.

Dertil er vel kun at sige, at hvis det radikale venstres dagsorden vedtages i dag, er der lagt op til, at folketinget kommer til at drøfte mulige ændringer, og at de implicerede brugere af gymnasiet bliver inddraget i en høringsproces. Det kan vist ikke være bedre.

Tredje næstformand (Lilli Gyldenkilde):

Vi vender så tilbage til talerrækken.

Erhard Jakobsen (CD):

Jeg vil meget gerne sige tak til ministeren, bl.a. fordi han har sat så megen udmærket debat i gang, herunder ikke mindst startet en sikkert særdeles nyttig kritik fra folk, som kender gymnasiet indefra, og som vi andre lytter til med overordentlig stor opmærksomhed.

Jeg indrømmer, at på et vist tidspunkt gav ministeren mig en let kulderislen ned ad ryggen; det var, da han fandt ud af, at der måske var noget, man kunne tale med hinanden om i relation til det, hr. Riishøj diskede op med. Men det varede ikke længe, det gjorde hr. Riishøj hurtigt ende på, og så var min uro forsvundet igen. Og jeg takker ministeren helhjertet for, at der ikke kommer noget forslag; det er centrum-demokraterne overordentlig tilfredse med.

Så vil jeg også gerne rette en varm tak til hr. Riishøj. Jeg vil gerne, overordentlig seriøst, takke for hans forespørgsel, hans indledning og den foreslåede dagsorden. Jeg kan seriøst og højtideligt give tilsagn om på CDs vegne, at vi skal gøre alt, hvad vi kan, for at modvirke alle de væsentligste punkter i det, som hr. Riishøj går ind for. Det er i hvert fald at tage det seriøst.

Det samme gælder i og for sig det, den socialdemokratiske ordfører sagde, bortset fra frasen om hele mennesker. Jeg gad nok vidst, hvordan sådan noget egentlig nærmere skal defineres – »hele mennesker«! Men all right, det er jo hele det gyngeri, man har af sprogligt udflåd fra den kant. Det siger jo ingenting. Derimod kender vi det med tværfagligt samarbejde, udadvendte aktiviteter, den sociale ramme osv., og jeg er glad for at høre de ting, så vi kan få lejlighed til at tage afstand fra dem og sige, at det overhovedet ikke er det, vi vil have i gymnasiet, hvis vi kan bidrage til at få ændret noget – og guderne skal vide, at det trænger til at ændres – men det haster ikke med en reform i form af en helt ny lov. Jeg vil indtrængende henstille til ministeren, at præhøringsperioden bliver så lang som overhovedet muligt, for så længe sker der da i hvert fald ikke noget som helst uheldigt.

Når jeg venter mig noget uheldigt, er det naturligvis ikke på grund af vores udmærkede samarbejdspartner i regeringen, men så er det på grund af det eksisterende flertal i dette ting. Jeg ser nødig, at denne regering skulle til at tage ansvar for noget, som i alt væsentligt var dikteret af et flertal, sådan som det ser ud i dette ting i øjeblikket. Det ville jeg meget nødtigt skulle se dagens lys.

Så én ting til: når jeg meget ønsker en lang periode, er det, fordi jeg meget gerne ser, at den kritik, som først nu for alvor er ved at tage fart, hvor vi for alvor får at vide,